

POLGÁR ANIKÓ

Eurydice elázik

Az alvilágban is esik ám az eső,
sőt, ott esik csak igazán!
Ott vannak a legdühöngőbb, legvelőtrázóbb viharok.
Az ablakból vagy az oszlopsor alól,
szárazan nézve is félelmetes.
Az árnyak egyformára szabott, egyen-esőkabátban:
a női karé átlátszó, üvegszínű,
a férfiaké koromfekete.
Orpheus lehunyt szemmel énekel,
haján és arcán ömlik a víz.
Csak Eurydice szemhéján nem mosódik el a festék,
csak az ő frizuráját nem fújja szét a szél.
Szenvtelen, akár egy kivetített kép:
átfolyhat rajta az eső, csak megrezzzen és újra összeáll.

Eurydice rágyújt

Hűvös este próbáltak,
viharkabátban Orpheus, farmerban Eurydice.
Az alvilágba vezető lépcsősor
elegáns, későbarokk,
Amor hátára kötve két lufi.
Aztán rázúdul az eső, a táncosok
libegve futnak át a téren.
A színpad csúszós lett, a lépés bizonytalan.
„Egyenként hurcoltam le ide
az állványokat, a hangszereket,
az egész zenekart. Hogy ámuljatok,
ti a feladatok napi rutinjába
belefásult, lehunyt szemű árnyak!
A hang mindenütt elér.”
Eurydice, a csapzott hajú,
az oszlopocsarnok alatt rágyújt és végre megpihen.
A busz nem vár sokat, Orpheus még gyorsan odaér.